

[Kristen Amby.]

Erna Sørensen, havde disse ændringsforslag. Der var indkaldt til udvalgmøde samme dag kl. 14. Nu skal man ikke meddele, hvad der sker i et udvalg, men jeg finder det dog naturligt at sige, at den stilling, jeg tog i udvalget, var den simple, at det var umuligt for mig på mit partis vegne, forøvrigt også på egne vegne, at tage stilling til disse ændringsforslag, førend de havde været debatteret i et partimøde. Det syntes flertallet i udvalget overhovedet ikke at forstå. Foranlediget af, at man ikke ville vise det hensyn, lod jeg mig henrive, måske mindre velovervejet, men muligvis dog ret forståeligt, til udtalelser om, at jeg ville bruge alle forfatningsmæssige midler til at standse denne behandling, når man behandlede et stort parti eller rettere et stort mindretal i en given sag, som man har gjort her. Jeg er vidende om, at akkurat det samme var tilfældet i venstres gruppe: at man ikke havde ordlyden af de pågældende ændringer, da gruppemøderne om formiddagen blev afholdt. Man gjorde så dette i går, torsdag — altså dagen efter — at man spurgte, om man ikke kunne få sagen henvist til udvalget igen, for nu havde man drøftet den i partierne, nu havde man set på den. Nej, det kunne man heller ikke.

Man spørger uvilkårligt sig selv: Hvad er egentlig meningen? Er det meningen at gøre den forfatning, vi nu har, der ikke levner et andet ting mulighed for en tillægsbehandling, en ekstra behandling, upopulær? Er det meningen at give de kræfter, der har angrebet, angriber og vil angribe den nye forfatning, vind i sejlene? Det ved jeg godt ikke er meningen; men har man så ikke pligt til at vogte denne forfatning? Når det har været livsvigtigt at få ændringer igennem hurtigt af en eller anden grund, har mit parti og andre oppositionspartier her i tinget altid vist sig villige til at se bort fra frister og formalia. Men om disse ændringer — måske endda med forbedringer, hvad ved jeg, hvis der var tid til overvejelser — bliver vedtaget i dag, eller når vi kommer ind til de magre dagsordener, jeg ved ligger for den 6., 7. og 8. juni, kan være fuldkommen ligegyldigt, det ved alle og enhver. Jeg forstår overhovedet ikke, at man finder det rimeligt, rent bortset fra ens saglige stilling til disse ændringsforslag, at behandle et stort min-

dretal — det viste sig jo, at det var på omkring 72 medlemmer — på den måde, man her har gjort; det må virkelig give en ...

Formanden: Jeg henstiller endnu en gang, at de almindelige bemærkninger gemmes til forhandlingen om lovforslaget som helhed, og at man her kun drøfter ændringsforslagenes saglige karakter.

Kristen Amby: Jeg har ment, høje formand, at rette mig efter formandens formaninger. Dette er en begrundelse for det usædvanlige skridt, at både jeg og andre ikke kan stemme for ændringsforslagene, som vi erkender for forbedringer, fordi man har forhindret, at de kunne behandles udførligt og eventuelt drøftes i grupperne; der kunne måske stilles underændringsforslag dertil.

Det var også rimeligt, om man havde fået tid til at spørge de pågældende læger, som man altså har taget det hensyn til, at man har udarbejdet disse ændringsforslag. At de ikke er identiske med lægernes henvendelse, ved vi alle. Der står i lægernes henvendelse, at man vil henstille, at den ene af de læger, der får sæde i et samråd, bliver den behandelende overlæge. Dette er de samlede lægers standpunkt, og hvilke læger, ærede medlemmer? Det er de læger, der skal foretage de indgreb, der er tale om. Det er læger, der taler ud fra det ansvar, de føler både for, hvad de gør, og hvad de ikke gør. De siger, at der må være en nøje sammenhæng mellem indikationsstillingen — dette tåbelige fremmedord! — altså bedømmelsen af, hvorvidt det er forsvarligt og rimeligt at afbryde svangerskab eller ikke, og den, der skal udføre arbejdet, hvis bedømmelsen falder positivt ud, d. v. s. falder ud til fordel for svangerskabsafbrydelse.

Enhver vil kunne forstå det rimelige i denne hovedtanke. Denne hovedtanke har ændringsforslaget — jeg holder mig stadig til ændringsforslagene, højtærede formand — imødekommet, det nægter vi ikke — heller ikke jeg — men ikke i den form, overlægerne har anmodet om. Det er måske heller ikke helt gørligt, eller rettere, det er det ikke, fordi der kan være overlæger, som af en eller anden grund under ingen omstændigheder hverken vil sidde i samråd eller foretage det indgreb, der skal foretages, måske